

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Prasidėjo pasirengimas Švenčiausiosios Mergelės Marijos Apsireiškimo Šiluvoje 400 metų jubiliejui

„Čia kitados buvo garbinamas mano Sūnus, o dabar ariama ir sėjama“

„2008 metais švenšime Švč. Mergelės Marijos Apsireiškimo Šiluvoje 400 metų Jubiliejų. 1608 metais įvykęs Apsireiškimas buvo didelė Dievo dovana istorijos audrų blaškomai mūsų tautai. Išstisus keturis šimtmečius šio įvykio prisiminimas ir gausios Marijos užtarimu gaunamos malonės gavino Lietuvos žmones ir padėjo jiems išsaugoti ištikimybę Kristaus Evangelijos nušviestam keliui“ (Ganytojiškasis laiškas, pradedant pasirengimą Jubiliejui).

Jausdami begalinį dėkingumą Dievo Motinai Marijai ir suvokdami krikščionišką atsakomybę už gyvenamąjį laikmetį, pradėjome dvejus metus trukiantį pasirengimo Jubiliejui laikotarpį. Per šiuos metus sieksime atnaujinti krikščionišką tikėjimą ir gyvenimą, sielovadą parapijose, sieksime deramai sutvarkyti Šiluvos šventovę bei išryškinti Marijos Apsireiškimo Šiluvoje įvykį ir jo svarbą mūsų gyvenime. Ypatinę dėmesį skirsime Eucharistijos slėpinio šventimui, pamaldumui Dievo Motinai Marijai, veiklios artimo meilės, šeimų krikščioniško gyvenimo, dvasinių pašaukimų ir blaivaus gyvenimo būdo ugdymui.

Aktyviai įsitraukti į pasirengimo Jubiliejui programą kviečiu visus brolius kunigus, Dievui pašvęstojo gyvenimo institutų narius, šeimas, jaunimą, katechetus ir tikybos mokytojus, bažnytinių institucijų, katalikiškų organizacijų, judėjimų, maldos, charizminių grupių narius.

Marijos Apsireiškimo šviesai kviečiu atverti savo širdis visus geros valios žmones, ieškančius Dievo, gyvenimo prasmės ir tiesos.

Tegul šis pasirengimas bus kelionė per mūsų krikščioniško tikėjimo ir gyvenimo slėpinį, sujungianti visus draugus ir kviečianti garbinti Vienatinį Dievo Sūnų, tapusį Marijos Sūnumi.

Pasirengimas Jubiliejui teplaukia iš gyvo tikėjimo širdžių, kad drauge su Visuotine Bažnyčia skelbdami Išganymo slėpinį, Šventosios Dvasios vedami, geriau suvoktume mūsų pasaulimą ir šventumą ir, pasitikėdami Dievu, Marijos pavyzdžiu drąsiai priimtume patikėtą tarnystę Išganymo plane.

Lietuvos vyskupai yra šio Jubilėjaus glo-

bėjai, savo vyskupijose remiantys pasirengimo ir Jubilėjaus šventimo drauge iniciatyvas.

Šventasis Tėvas Benediktas XVI savo enciklikoje *Deus Caritas est* sako:

„Marija didinga tuo, kad nori aukštinti ne save, bet Dievą. Ji yra nuolanki: nori būti tik Viešpaties tarnaitė (plg. Lk 1, 38.48). Marija žino, kad prie pasaulio išganymo gali prisidėti ne per savo darbus, bet atiduodama save veikiančiojo Dievo dispozicijai. Ji yra vilties moteris: tikrai dėl to, kad ji tiki Dievo pažadais ir laukia Izraelio išganymo, angelas gali prie jos prisitarti ir pašaukti lemiamai pasitarnauti šių pažadų labui. Ji yra tikėjimo moteris: „Laiminga įtikėjusi“ (Lk 1, 45), – sako jai Elzbieta. Tas *Magnificat* – tarsi, taip sakant, jos sielos atvaizdas – aiškiai nuaustas iš Šventojo Rašto siūlų, Dievo žodžio siūlų. Taip aikštėn iškyla, kad Dievo žodis jai tikrai yra tartum namai, iš kurių ji natūraliai išeina ir į kuriuos vėl pareina. Ji kalba ir mąsto Dievo žodžiu, ir jos žodis kyla iš Dievo žodžio. Be to, matyti, kad jos mintys atitinka Dievo mintis, kad jos valia ir Dievo valia vieningos. Giliai perskverbta Dievo žodžio, ji galėjo tapti įsikūnijusio Žodžio motina. Galiausiai Marija yra mylinti moteris. Kaip kitaip galėtų būti? Kaip tikinti ir mąstanti Dievo mintimis bei norinti to paties, ko ir Dievas, ji negali būti kitokia – tik mylinti“ (*Deus Caritas est*, 41).

Pagrindiniai pasirengimo jubiliejui sielovadiniai akcentai

- Eucharistijos šventimas ir Švč. Sakramento adoracija
- Švč. Mergelės Marijos kultas
- Sekmadienio šventimas
- Parapinė katechezė
- Krikščioniška šeima parapijos bendruomenėje
- Parapijos jaunimo tikėjimo ugdymas
- Dvasinių pašaukimų ugdymas
- Artimo meilė
- Gyvybės kultūros puoselėjimas
- Blaivaus gyvenimo būdo skleidimas

(Ištrauka iš Kauno arkivyskupijos parengtos pasiruošimo Šiluvos jubiliejui programos)

Už pasiaukojamą tarnystę Bažnyčiai – monsinjoro titulas

Kovo 11 - ają dieną Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas teol. lic. kun. Vytautas Grigaravičius apdovanotas **ŠV. TĖVO BENEDIKTO XVI RŪMŲ MONSINJORO** titulu. Dekretą apie šio titulo suteikimą pasirašė Romos popiežius Benediktas XVI 2007 m. sausio 23 d. Pastoracinė taryba visų parapijiečių vardu nuoširdžiai sveikina gerbiamą monsinjorą ir linki toliau uoliai darbuotis Viešpaties vynuogyne. „Tegul garbė neapleičia Jūsų išminties!“

Rengiantis Švenčiausiosios Mergelės Marijos Apsireiškimo Šiluvoje 400 metų jubiliejui Kauno arkivyskupijoje buvo pateikta plati programa, kurioje nurodyti pagrindiniai bibliniai-teologiniai ir sielovadiniai akcentai bei iš jų išplaukiantys tikslai ir siekiai, programos gairės parapijos, dekanato, arkivyskupijos lygmeniu, pasirengimas jubiliejui užsienyje ir pasirengimas bei jubilėjaus šventimas Šiluvoje. Programoje nurodyta, kad sielovadiniais prioritetu visose parapijose turi būti **šeimų krikščioniško gyvenimo, dvasinių pašaukimų ir blaivaus gyvenimo būdo ugdymas**. Vieni svarbiausių pasirengimo jubiliejui momentų - Kauno dekanatų ir arkivyskupijos Eucharistinių kongresų šventimas.

Jau vyksta pirmasis programoje numatytas renginys – 2007 m. vasario 4 d. Kauno arkikatedroje bazilikoje pašventinta Stebuklingojo Šiluvos Švč. Mergelės Marijos paveikslu kopija pradėjo piligriminę kelionę po Kauno arkivyskupijos dekanatus ir jų parapijas. Mūsų parapiją ji aplankys 2008 m. balandžio 6 – 12 d.

Pasirengimas Jubiliejui parapijoje

Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčios parapija, vadovaujama parapijos klebono deka-

no mons. V. Grigaravičiaus, taip pat pradėjo pasirengimą Jubiliejui: buvo suburta pasirengimo Šiluvos Jubiliejui grupė, aptarta arkivyskupijos parengta programa su joje pateiktais nurodymais. Parapijos organizacijos sudarė savo pasirengimo Jubiliejui planus, o iš jų buvo parengta bendra parapijos programa.

Vienas iš tokių jau vykstančių pasirengimo Šiluvos Jubiliejui akcentų – tai sekmadieniais prieš Sumą giedama Švč. Mergelės Marijos li-

tanija. Kovo mėn. parapijos šeimas pradėjo lankyti ir teikti joms Dievo malonių pašventinta Šiluvos Švč. Mergelės Marijos kopija. Apie visus Jubiliejus renginius bus informuojama per šv. Mišias, skelbimų lentoje, mūsų laikraštyje bei Prisikėlimo parapijos interneto svetainėje. Raginame ir prašome visus parapijiečius kuo aktyviau dalyvauti renginiuose, dėkoti Dievui, prašyti reikalingų malonių ir pajusti Švč. Mergelės globą bei stebuklingą jos galią.

Lietuvos Vyskupų Konferencijos instrukcija dėl atgailos ir pasninko dienų

2006 12 12

Dieviškąja teise visi tikintieji, kiekvienas sau tinkamu būdu, įpareigojami daryti atgailą, bet, siekiant, kad visi tarpusavyje būtų sujungti bendru atgailos laikymusi, yra nustatytos atgailos dienos, kai tikintieji ypatingu būdu dalyvauja malda, atlieka gailestingumo ir meilės darbus, aukoja save, ištikimiau atlikdami savo pareigas ir ypač laikydamiesi pasninko ir abstinencijos (plg. CIC kan. 1249), pagal šias Lietuvos Vyskupų Konferencijos nustatytas normas:

Kaip ir Visuotinėje Bažnyčioje, **Lietuvoje atgailos dienos yra visi metų penktadieniai ir Gavėnios laikas.**

Susilaikymo nuo mėsinių valgių (abstinencijos) įstatymas. **Nuo mėsinių valgių turi būti susilaikoma** visais metų penktadieniais (**išskyrus tuos atvejus, kai jie sutampa su iškilmės diena**), Pelėnų trečiadienį ir, pagal seną Lietuvos tradiciją, – Kūčių dieną. **Šis abstinencijos įstatymas saisto visus** nuo 14 metų amžiaus.

Pasninko įstatymas. Leidžiama per dieną valgyti sočiai tik kartą. Šio įstatymo privalu laikytis **nuo 18 iki 60 metų** amžiaus (plg. CIC kan. 1252).

Susilaikymo nuo mėsinių valgių (abstinencijos) ir pasninko reikia laikytis **Pelėnų dieną ir Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kančios ir Mirties penktadienį** (plg. CIC kan. 1251).

Kai Kūčios būna sekmadienį, tikintieji, pagal Lietuvos tradiciją, tą dieną kviečiami susilaikyti nuo mėsinio maisto, nors sekmadieniais tokios pareigos ir nėra.

Sielų ganytojai ir tėvai privalo rūpintis, kad taip pat ir dėl jauno amžiaus neturintys pareigos laikytis pasninko ir abstinencijos asmenys būtų ugdomi kilnia atgailos dvasia (plg. CIC kan. 1252).

Susilaikymo nuo mėsinių valgių (abstinencijos) ir pasninko įstatymo paaiškinimas

Susilaikymo nuo mėsinių valgių (abstinencijos) įstatymas draudžia valgyti žinduolių ir paukščių mėsą ir tai, kas turi tiesioginį ryšį su mėsa. Leidžiama valgyti žuvį, kiaušinius, pieno produktus, jūros gėrybes.

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Krikščionys: Bažnyčios hierarchija, pasauliečiai, Dievui pašvęsti žmonės

Krikščionys yra žmonės, Krikštu tapę Kristaus kūno nariais. Jie suburti į Dievo tautą ir pašaukti – kiekvienas pagal savo padėtį – į pasiuntinybę, kurią atlikti pasaulyje Dievas paveda Bažnyčiai. Net Viešpaties valia atsiradę skirtingai tarp Jo kūno narių tarnauja to kūno vienybei ir pasiuntinybei, nes Bažnyčioje yra skirtingi

Pasninko įstatymas leidžia per dieną sočiai valgyti tik kartą. Kitus du kartus (pvz., ryte ir vakare) – tik lengvai užkąsti. Vanduo, pienas, vaisių sultys pasninko nelaužo.

Įstatymo dvasia. Visiems svarbu gerai suprasti, jog fizinis kūno apmarinimas nėra tikslas, bet yra taip sutvarkytas, kad palaikytų ir sustiprintų dvasinį apmarinimą, kuris yra tikrasis apmarinimas, tai yra ko nors atsisakymas dėl Kristaus.

Kūno apmarinimas dėl pakankamai svarbių priežasčių gali visiškai nesaistyti arba būti pakeistas, tačiau dvasinis apmarinimas nepripažįsta išimčių ir pateisinimų. Jis saisto visus, taip pat ir vargšus, sergančius, kenčiančius.

Apsimarinimą turi lydėti sąmoningas ir maldingas dalyvavimas sekmadienio Eucharistijos šventime, nuosirdi Atgailos sakramento praktika, kasdienė malda, Šventojo Rašto skaitymas, artimo meilė, tarpusavio bendravimas, stropus atsidėjimas geriems darbams, santarvė šeimoje ir su kitais žmonėmis.

Reikia taip pat atsiminti, jog susilaikymo nuo mėsinių valgių (abstinencijos) ir pasninko įstatymai visuomet turi karitatyvinį bei socialinį pobūdį. Bažnyčia atkreipia dėmesį į tai, jog artimo meilė reikalauja dalį išlaidų skirti vargšams, ypač tiems, kuriems labiausiai reikia pagalbos.

Tikras apmarinimas taip pat visuomet įpareigoja atkurti pažeistą socialinį teisingumą, pvz.: mokėti teisingą atlyginimą, sugrąžinti neteisėtai pasisavintą nuosavybę, atitaisyti skriaudą, atlyginti žalą, atšaukti šmeižtą ir t. t.

Pasninko dvasia reikalauja susilaikyti nuo prabangaus maisto. Tikintieji taip pat skatinami atsisakyti tų maisto produktų, kuriems jaučiamas ypatingas pomėgis ar net priklausomybė nuo jų, pvz.: kava, saldumynai, alkoholis, tabakas ir pan.

Susilaikymą nuo mėsinių valgių (abstinencija) bei pasninką lydinti atgailos dvasia įpareigoja tikinčiuosius Gavėnios metu nerengti triukšmingų pasilinksminimų, griežčiau, negu paprastai, vengti svaigalų, atsakingiau vertinti laiką, skiriamą darbui, laisvalaikiui, pramogoms

ar asmeniniams pomėgiams, laiką, praleidžiamą prie televizoriaus ar kompiuterio.

Atgailą ir apmarinimą turi lydėti kova su blogais polinkiais, išpročiai ir ydomis.

Advento metas išreiškia Išganytojo laukimą. Todėl, laukdama Kristaus Gimimo šventės, Bažnyčia tikinčiuosius ypač kviečia budėti, melsis, atgailoti, ištiesinti širdies kelius, teisingai elgtis, vykdyti Dievo valią. Krikščionims šis religinis Advento turinys nedera su prieškalėdiniu šurmuliu, triukšmingais pasilinksminimais, perdėtu dėmesiu įvairiems pirkiniams ir dovanoms.

Įpareigojimo svarba. Nuo susilaikymo nuo mėsinių valgių (abstinencijos) ir pasninko įstatymų atleidžia tik pakankamai svarbi priežastis: negalimumas laikytis, didelis nepatogumas, liga, sunkūs darbai ar kitos teisėtos priežastys.

Nuo šių įstatymų laikymosi yra atleidžiami:

- ligoniai ir kūdikių laukiančios bei juos maitinančios motinos;
- visi negalintys pasirinkti sau maisto, o turintys valgyti tai, kas jiems duodama;
- krikštynų, jungtinių, laidotuvių, mirusiųjų minėjimų dalyviai;
- dirbantys sunkų fizinį ar protinį darbą.

Jei dėl priežasties svarbos abejojama arba priežastis nėra pakankamai svarbi, tikintieji gali kreiptis į bažnytinę vyresnybę (parapijos kleboną), prašydami atleisti nuo šių įsakymų laikymosi.

Visais šiais atvejais susilaikymas nuo mėsinių valgių (abstinencija) lieka galioti Pelėnų trečiadienį, Didįjį penktadienį ir Kūčių dieną.

Tikintieji turi svarbią pareigą laikytis atgailos dienų. Todėl susilaikymo nuo mėsinių valgių (abstinencijos) ir pasninko įstatymams sunkiai nusikalstų tas, kuris, neturėdamas pakankamai svarbios priežasties, kiekybės ar kokybės požiūriu apleistų daugumą įsakymų laikytis atgailos darbų.

*Arkivyskupas Sigitas Tamkevičius
Lietuvos Vyskupų Konferencijos Pirmininkas
Monsinjas Gintaras Grušas
Lietuvos Vyskupų Konferencijos Generalinis sekretorius*

jie rankų uždėjimu daro bendruomenės vadovais, misionieriais ir keliaujančiais mokytojais.

Bažnyčios hierarchija. Bažnyčia plečiasi, o laikas bėga. Tie vyrai ir moterys, kurie buvo atėję su Jėzumi į Jeruzalę, miršta. Kad niekas nedingtų iš šventojo palikimo, imta užrašinėti Jėzaus žodžius. Bažnyčioje įvedamos pastovios tarnystės ir pareigos: pirmasis ir vyriausiasis Bažnyčios mokytojas yra Romos vyskupas – popiežius. Jis, kaip teisėtas Kristaus vietininkas ir visos Bažnyčios ganytojas, turi Bažnyčioje pilnutinę, aukščiausią ir visuotinę galią. Vyskupai, apaštalų ipėdiniai, rūpinasi tikėjimo reikalais vietos bažnyčiose. Jie iššventina kunigus, kurie ima vadovauti atskirose bendruomenėms. Vyskupų ir kunigų pirmoji pareiga yra skelbti visiems Dievo Evangeliją. Kunigai, be Evangelijos skelbimo, teikia sakramentus ir aukoja šv. Mišias. Jie padeda tiems, kurie jiems yra patikėti, ir lydi juos kelyje į Dievą. „Žemesnę hierarchijos pakopą užima diakonai, ant jų rankos uždedamos ne kunigauti, o tarnauti“ (LG 29). Taip pat diakonai privalo šv. Mišių metu patarnauti vyskupams ir kunigams, dalyti Komuniją, asistuoti santuokai ir ją laiminti, skelbti Evangeliją ir sakyti pamokslus, vadovauti laidotuvių apeigoms ir imtis įvairių galeistingumo darbų.

Tikintieji pasauliečiai. Pasauliečiais lai-

komi visi krikščionys, kurie nėra gavę šventimų ir nepriklauso Bažnyčios pripažintoms vienuolijoms. Pasauliečių pašaukimas yra ieškoti Dievo karalystės, rūpinantis laikiniais dalykais ir juos tvarkant pagal Dievo valią. Krikščionių pasauliečių iniciatyva yra ypač būtina, kai reikia surasti ar sugalvoti būdus, kaip socialinį, politinį, ekonominį gyvenimą persmelkti krikščioniškojo tikėjimo dvasia. Pasauliečiai dalyvauja Kristaus kunigystėje. Vis labiau su Juo suvienyti, jie skleidžia Krikšto ir Sutvirtinimo malonę visose asmeninio, šeimos, socialinio ir bažnytinio gyvenimo srityse, taip atsiliepdami į visiems pakrikštytiesiems skirtą šaukimą būti šventiems. Tad bažnytinėse bendruomenėse pasauliečių veikla yra labai reikalinga, nes be jos ganytojų apaštalavimas dažniausiai nėra pakankamai efektyvus.

Pasauliečiai gali jaustis esą pašaukti ar šaukiami bendradarbiauti su ganytojais, jiems dera užimti labai įvairias tarnybas, atsižvelgiant į Dievo jiems teikiamą malonę ir charizmas. Pagal savo išprusimą, kompetenciją ir pripažintą autoritetą pasauliečiai turi teisę, o kartais ir pareigą, pareikšti ganytojams savo nuomonę klausimais, liečiančiais Bažnyčios gėrį, ir apie tai informuoti kitus krikščionis, išsaugodami tikėjimo ir doros grynumą bei pagarbą ganytojams, žiūrėdami bendrosios naudos ir nepažeisdami

asmenų orumo.

Pašvęstasis gyvenimas. Nors vyras yra sukurtas moteriai, o moteris – vyrui, Bažnyčioje visada buvo ir yra vyrų ir moterų, kurie savo noru atsisako santuokos, savo noru gyvena vargingai, be jokios nuosavybės, savo noru atsisako laisvės ir pasižada paklusti vyresniajam. Taip jie elgiasi todėl, kad jiems Kristaus žodžiai, pasakyti žvejams: „Ateikite, sekite pasikui mane“, yra svarbesni už visa kita.

Pagal tokias taisykles gyvena daug vyrų ir moterų. Jie nori būti laisvi, kad Dievas jais galėtų naudotis kaip tinkamas, būti ženklų, kad Dievas yra čia, tarp žmonių. Šie vyrai ir moterys susiburia į bendro gyvenimo ir tarnystės bendruomenes. Vieniems jų svarbiausia yra pamaldos ir garbinimas, kiti gyvena malda ir darbu, tretį moko ir skelbia Evangeliją, dar kiti rūpinasi vargšais, vaikais, ligoniais. Visoms bendruomenėms yra bendras skaistumo, neturto ir klusnumo išpareigojimas – taip išreiškiamas jų sekimas Jėzumi.

Gyventi pagal Evangeliją nėra lengva. Pašvęstojo gyvenimo skiriamasis ženklas yra Bažnyčios pripažintas pastovus gyvenimo būdas įžadais išpareigojus laikytis Evangelijos patarimų – skaistumo, neturto ir klusnumo. Taip žmogus dar labiau pasiaukuoja tarnauti Dievui ir visos Bažnyčios labui.

Tęsiame pokalbių ciklą „Tėve mūsų“

Adolfas Daukšienė

7. Teesie šventas tavo vardas

Tik karalystėje Dievo vardas gali būti šventas ir garbinamas, nes karalystė yra mūsų Kūrėjo ir Išganytojo šviesa bei šlovė. Šventasis Raštas dažnai kalba, kad Dievas yra tobulai šventas: Jis yra „Šventasis“ (Iz 5,24), „liepsnojančios dangaus būtybės šaukė viena kitai: „Šventas, šventas Viešpats, kareivijų Dievas“ (Iz 6, 3). Tačiau Dievo šventumas yra daug daugiau negu neturėjimas jokio moralinio blogio, nes Dievas negali nusidėti. Dievo šventumas – tai Jo begalinis tobulumas.

Tik tobulai šventas Dievas sukūrė tokią tobulą kūriniją, kad joks žodis nei muzika geriau nepašlovins „Tavo švento garbės vardo“ (Dan 3,52). Viešpatie, kaip tobula ir harmoninga Tavo kūrinija! Dievą šlovina dangūs ir vandenys,

lietūs ir vėjai, naktys ir dienos, kalnai ir šaltiniai, augalai ir paukščiai, o labiausiai Dievą šlovina žmogus, nes Dievas pirmas pamilo žmogų ir pirmas eina jo ieškoti, atsiųsdamas į pasaulį savo sūnų, kuris kuria mūsų širdis panašias į savo ir padeda mums tapti tobulesniems. Todėl mums belieka melsti: „Dėl savojo vardo, Viešpatie, kaltę atleiski, nors ji ir didžiulė“ (Ps 25,11).

Kiekvienose šv. Mišiose Sūnus, savo esybe lygus Tėvui, paaukvoja tam Tėvui patį save už žmoniją ir visą kūriniją. Per Eucharistiją Kristus atiduoda Tėvui viską, kas iš Jo yra kilę. Todėl reikia, kad žmogus kartu su Jėzumi reikštų pagarbą Kūrėjui, dėkodamas ir šlovindamas už viską, ką iš Jo yra gavęs, nes tik vienas žmogus

iš visų būtybių geba atpažinti Dievo šlovę ir galybę. Naują Dėkojimo Giesmę Viešpačiui versta giedoti kasdien, nes kiekviena diena būna paženklinta Jo nuostabiais darbais. Kokia gili prasmė glūdi psalmės žodžiuose: „Šaukis manęs vargo dieną, išgelbėsiu tave ir tu mane šlovinsi“ (Ps 50,15). Kaip dažnai pagalbos kreipiamės į žmones ir teišgirštame: „Aš tave suprantu.“ Dievas puikiai žino, kokios pagalbos mums reikia. Tačiau Jis laukia, kol Jį pašauksime, parodysime Jam savo pasitikėjimą, tikėdami pas Jį ateisime. Malda nebūtinai turi būti ilga ir graži: užtenka atodūsio, užtenka ištarti Dievo vardą, nes Jis žiūri ir mato mūsų širdį, o mes neturėtume pamiršti Jam padėkoti. To Jis laukia iš mūsų ir tikisi: „Tu mane šlovinsi“.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

A. Narušienė

Džiugią žinių atnešusi Kovo 11-osios šventė parapijoje

Į 11 val. šv. Mišias gausiai rinkosi Kauno miesto moksleivija, mokytojai, pasimelsti šios džiugios šventės dienos proga taip pat atėjo vicemeris Kazimieras Kuzminskas bei kiti Kauno savivaldybės nariai.

Šv. Mišias, skirtas Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo dienai paminėti, aukojo kun. eduk. mgr. Gintaras Vitkus SJ.

Homiliją sakė parapijos klebonas Vytautas Grigaravičius, kuris atkreipė dėmesį į ypatingą šios Gavėnios kelią, skatinantį kiekvieną susimąstymui, apsisprendimui, tikrajam atsinaujinimui.

Į šią šventę gražiai išsipynė aktorius Egidijaus Stanciko surengta konferencijų salėje me-

linė programa „Kelias į karūną“. Lietuvių poetų sukurtais posmais, šlovinančiais vienintelį Lietuvos karalių Mindaugą, nuoširdžiu, išraiškingu žodžiu E. Stancikas užbūrė gausią auditoriją. Po renginio susirinkusieji buvo pakviesti apžiūrėti dailininko Viliaus Ksavero Slavinsko parodą „Žodis ir spalvos“.

Kitas iškilmingas šv. Mišias, skirtas Kovo 11-ajai, 12.30 val. aukojo Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius SJ. Jis homilijoje apgailestavo, kad laisvoje Lietuvoje

ne taip sklandžiai viskas klostosi, ir kartu vyli: „Gal per greitai norime? Juk žydų išsilavinimas iš Egipto jungo vyko 40 metų. Gal ir pas mus viskas susitvarkys, išsispręs?“

Baigiantis šv. Mišioms arkivyskupas paskelbė dekretą apie mūsų klebonui suteiktą monsinjoro titulą. Ši džiaugsminga žinia visiems buvo netikėta. Dekanas dėkodamas su jauduliu kalbėjo, kad tai įpareigoja dar uoliau dirbuotis Viešpaties vynuogynė. Pastoracinės tarybos nariai dėkojo arkivyskupui: „Jūsų Ekscelencija, sunku atrasti padėkos žodžius, vos prieš keletą aki-

mirkų sužinojus džiugią staigmeną, dar sunkiau ištarti sveikinimus ir palinkėjimus, tik norisi išsakyti popiežiaus Benedikto XVI mintį: „Mieli kunigai, tarp darbų gausos atraskite poilsio vandenį, nes vien tik darbas užkietina širdį. Nepamirškite, kad šalia Jūsų yra žmonės, kurie laukia Jūsų paguodžiančio, padrąsinančio, raminančio žodžio“.

Aktorius E. Stancikas, sveikindamas monsinjorą, pasakė nuostabią frazę: „Tegul garbė neapleidžia Jūsų išminties!“.

Birutė Vasylienė

Piligriminę kelionę po Šventąją žemę prisiminius:

Kristaus ir istoriniai Izraelio keliais (tęsinys, pradžia 48 nr.)

Lapkričio 12 diena. Šiandien prasideda mūsų kelionė į Jeruzalę – Kristaus šlovės, kančios, mirties ir prisikėlimo širdį.

Tą rytą užplūdo jausmai, patirti prieš pusmetį, kai pirmą kartą lankiausi Izraelyje. Prisiminiau Verbų sekmadienį, praleistą Nazarete, didįjį tridienį ir šv. Velykas Jeruzalėje, į kurią tada atvažiavome gražų saulėtą rytą. Iš tolo spindėjo saulės spindulių nušviestas baltas aukštyt pakopom kylantis miestas. Nenusakomas jausmas tarsi replėmis suspaudė širdį, gerai, kad sėdėjau viena, niekas nekalbino, nesudrumstė vaizdą (Mk 11, 1-11), nukėlusiu daugiau nei prieš 2000 metų.

Todėl dabar su jauduliu laukiau, kokį įspūdį patirsiu šįkart įvažiuojant į Jeruzalę, bet iki jos priešakyje dar visa diena.

Pirmiausia keliaujame prie Jordano upės. Pro autobuso langą grožimės Kinereto vietovės vaizdais: žvilgsnius traukia bugenvilijos, rožės, kitos įvairios mums nežinomos žydinčios gėlės bei krūmai, pilni vaisių citrusiniai medžiai, finikų viršūnės, aplipusios datulėmis, kurių sočiai prisiskana vome sustoję poilsio prie vienos valgyklos. Kinereto vietovė nusėta kibucų, arba komunų, gyvenviečių, čia ir garsus Kinnereto kaimas, kuriame įsisteigė pirmoji komuna.

Pagaliau išvydome Jordano upę. Truputį apvylė bendras Jordano vaizdas: įsivaizdavome plačią didžiulę upę, tekančią per žydinčią pievą, apsuptą kalnynų. Nieko panašaus. Pasirodo, tai paprasčiausia medžiais ir krūmais apaugusi upė, bent toje vietoje, kur pagal istorines žinias buvo pakrikštytas Jėzus (Mt 3, 13-17). Nebuvo abejonių, kad reikia atnaujinti krikštą, ir mūsų keturios piligrimės žengė į Jordano vandenį. Kun. Egidijus skaitė priesaikos žodžius, o mes, manau, ne vien lūpomis, o širdimi kartojojome: „Pasižadu..., Tikiu...“ Kai vėsus Jordano upės vanduo apsėmė visą kūną, atrodė, širdis išlėks iš krūtinės. Ir kaip profesorius (taip kreipėmės į piligrimą matematiką Gediminą) kartą pasakė: „Reikia įlįsti į mano kailį, kad pajustum, ką išgyvenau“, lygiai tą patį galėjau pasakyti ir aš, išlipusi į krantą.

Tęsiame kelionę į Bet-Shian, kuriame yra išlikusių šio senovės Bizantijos miesto liekanų. Mūsų gidas nenuilsdamas pasakojo Izraelio istoriją. Pamenu tik tai, kad Izra Ell – tai kovojantis prieš Dievą. Kažkas pasidomėjo, ką reiškia lentelė, pakabinta ant kiekvienų durų staktų. Tai „mezusa“, ant kurios parašyta malda: „Klausyk, Izraeli!“ Nuo senųjų

amžių iki šių dienų ta malda skaitoma sinagogose. Ją sudaro šie Senojo Testamento tekstai: Įst 6, 4-9; 11,13-21; Sk 15, 37-41.

Atvykę išvydome tvarkingai eilėmis išsirikiavusias baltas kolonas. Tai vieno garsiausių Izraelio Keisarijos miesto likučiai, visa, kas išliko iš sinagogų, karalių rūmų, kitų reikšmingų pastatų. Vaikščiojau šio 749 metais žemės drebėjimo sugriauto miesto griuvėsiais, žavėjau žmogaus rankų sukurtais, likimo smūgius atlaikusiais ir atkasta pastatų likučiais, romėnų teatro aikšte, hipodromu, kryžiuočių tvirtove, išlikusia ant grindų bizantiška mozaika ir maščiau: „Kažkada čia virė triukšmingas gyvenimas, o štai dabar anų laikų nebėra. Atėjo nauji žmonės, nauja karta su savo papročiais, pozitišiais į daiktus, žmones, vertybes...“ Mintyse šmėstelėjo Evangelijos žodžiai: „Tarp mūsų ir jūsų žioji neperžengiama bedugnė, ir niekas panorėjęs iš čia negali nueiti pas jus nei iš ten persikelti pas mus“ (Lk 16,26). Tačiau ką gali žinoti: viskas Dievo valioje.

Toliau mūsų laukė netoli Tel Avivo įsikūręs miestas Jafa, kuris senovėje buvo svarbiausias Palestinos uostamiestis. Senajame Testamente šis miestas, vadinamas Jope, minimas pasakojant apie pranašą Joną (Jon 1-4) ir apie apaštalo šv. Petro veiklą (Apd 9, 36-43). Jopėje šv. Petras patyrė reikšmingą regėjimą, kai jam iš dangaus nusileido žemėn „didelė marška“, pilna visokių gėrybių. Tai buvo žen-

klas, kad krikščionys gali valgyti įvairų maistą ir kad šv. Petras skelbtų Evangeliją ne tik žydams, bet ir visų tautų žmonėms. Netrukus jis buvo pakviestas pagonio šimtininko Kornelijaus į Cezariją (Apd 10, 1-23). Šv. Petro bazilikoje kun. Gintautas aukojo šv. Mišias. Po jų pasi-vaikščiojome siauromis senoviško miesto gatvelėmis. Įspūdį padarė dailininkų kvartale kabantis apelsinas, simbolizuojantis, kad gyvenime viskas nestabiliu, nežinome, kuo viskas baigsis: „Gyvename šįandien tarsi poryt, todėl ir kabaliuojame kaip šis apelsinas.“

Reiškiamo gilią užuojautą bažnyčios vargonininkei Danguolei BEINARYTEI ir visai šeimai dėl tėvelio, maestro Pranciškaus BEINARIO, iškilaus Lietuvos bažnytinės muzikos kūrėjo ir atlikėjo, mirties.

Pastoracinė taryba

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas mosinjas Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis